

שבת חזון -

הפטרה: "חזון ישעיהו" [ישעיהא]

פרשת דברים

24 סדר היום...

רק אחר כך מעריכים...

"והנכם היום ככוכבי השמים לרוב" [א, י]

עם ישראל נמשלו לכוכבי השמים משום שכשם שהשמש והירח קיימים לעולם, כך הם יתקיימו לעולם.

מתוך כלל ישראל קיימת קבוצה מיוחדת אשר נמשלה אף היא לכוכבים, **הלא הם מצדיקי הרבים** שהם אלו שמעוררים את הציבור לתקן את מעשיהם ולשוב בתשובה שלמה על חטאיהם, ככתוב בדניאל: **"ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד"**.

מהו הדמיון בין מצדיקי הרבים לכוכבים אשר בשלו הם נמשלו דוקא לכך?

מבאר ה"פניני קדם" שבשעת מעשה הבריות אינן מכירות בחשיבות פעלם של מצדיקי הרבים ויש אף שלועגים להם ונדים בראשם למראה צדקותם.

ורק **לאחר מעשה**, כאשר אותם מצדיקי הרבים כבר אינם עוד מתגלים ומתבררים מעשיהם הגדולים - אולם אז כבר אי אפשר להכיר להם טובה על זיכוי הרבים שלהם...

בעובדה זו דומים מצדיקי הרבים לכוכבי מרום - הכוכבים קבועים במסלוליהם בכל עת ואף ביום הם מאירים וזוהרים אלא שמחמת זוהר החמה איש אינו מבחין בהם ואורם אינו ניכר.

רק לאחר שמחשיך היום והחמה שוקעת - ניתן לראות את יופי זהרם.

כך מצדיקי הרבים אורם מבהיק וזורח בעולם כולו, רק לאחר ששקעה שמשם.

להצלחת עם ישראל: גם אני! "מקבל על עצמי שלא לדבר כלל!!! בשעת התפילה וקריאת התורה"

העלון מוקדש לעילוי נשמת אבי איש החסד ה"ה מיכאל בן רבקה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

מאת: ד"ר אריה שניידר, מנכ"ל תנועת 'אור' תש"פ

גדולי ישראל, והפסס:

הרב הקדוש

רבי יעקב יצחק 'החוזר מלובלין' זי"ע

[ט' מנחם-אב תקע"ה]

נולד בשנת תק"ה לאביו רבי אברהם אליעזר מיוזפוף, שהיה צאצא בן אחר בן לשל"ה הקדוש מגזע משפחת הליים הורביץ המיוחסת אל שמואל הנביא. אמו היתה ביתו של רבי יעקב קופל מליקובה. למד בישיבתו של הרבי ר' שמלקא מניקלשבורג, ונחשב כאחד מתלמידי המגיד ממעזריטש, ולאחר פטירתו נעשה תלמידו הקרוב של הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק.

עוד בחיי רבו החל להנהיג עדה ונחשב לגדול מנהיגי החסידות בדורו בגליציה ופולין. שנים רבות שמר על עינו בכיסוי שהניח עליה, ובעקבות זאת זכה לראיה זכה ורוחנית ועל שמה התכנה ה'חוזר מלובלין'. רבי ברוך ממז'בוז' כינה בתואר "חוזר נאמן", ורבי אורי מסטרליסק אמר שבית מדרשו משול לבית המקדש וחדרו לקודש הקודשים, ושכינה מדברת מתוך גרונו. המגיד מוקז'ניץ אמר עליו שהוא האורים ותומים של הדור, וה'אורה ישראל' מאפטא אמר עליו שמימי לא הגביה ריסי עינו בלי יחוד שמו יתברך, וכל שכן דיבור ומעשה.

פעם נסע לאחד מחסידיו והלה הזמין מיטה חדשה עבורו, אלא שהרבי התאונן שהוא חש דקירות בשכיבתו על המיטה. התברר כי הנגר הכין את המיטה בימי בין המצרים ובהיותו ירא שמיים היה שרוי בעצבות והרבי חש זאת בקדושתו. **העיד תלמידו הגדול "היהודי הקדוש"** מפשיסחא שבשעה שאמר רבו לביל הסדר "ובמורא גדול- אז גילוי שכינה", "התחילו שיני נושרות מחמת הפחד". תלמידיו אמרו שבפטירתו פסקה רוח הקודש.

ואלה המשפטים

[השל"ה הקדוש]

"אין רע יורד מהקב"ה רק טוב- ומה שנראה כרע הוא לתכלית הטוב..."

במחשבה שניה...

לא להפסיק לדווש!!!

מעשה במבצר גבול מבודד שהוקף באויבים, הוטל עליו מצור ממושך, הצרים ידעו שהנצורים יאלצו להיכנע מחמת הרעב, אבל ספקד המבצר היה בעל תושייה, והגה רעיון מבריק, היו שם מנורות חשמל שאפשר להטעין בכח דושות כמו נורות האופניים, הוא התקין אותן בחשאי על חומת המבצר, והמתין לילה אפל, אז הורה לאנשיו, שבהינתן האות, יפתחו בהסתערות על האויב המופתע, ושני חיילים יניעו את הדושות בכל כוחם, מחנה האויב יואר לפתע, ויפול לידיהם כפרי בשל...

ואכן, כך היה, הדלתות נפתחו בלאט, האות ניתן, המנורות האירו, הנצורים הסתערו, ההפתעה הייתה מושלמת!

ולפתע - חשיכה!!!

המנורות כבו, השתררה עלטה, מה קרה? החיילים שהניעו את הדושות ראו את חבריהם נלחמים ומנצחים, החליטו גם הם להצטרף אליהם... נטשו את מלאכתם - ורצו החוצה...

אבל כבר לא היה לאן לרוץ, האויבים התעשתו בחסות החשיכה, החיילים הנצורים לא מצאו את דרכם והחלו בנסירה, ההתקפה נכשלה, והאויב מצא את הדלתות פתוחות לרווחה...

זהו משל נפלא על ההכרח בהדדיות בין בני הישיבות העוסקים בתורה והחיילים שהולכים למלחמה, כמאמר הגמרא: **"עומדות היו רגלינו"** במלחמה, בזכות **"שעריך ירושלים"** שעסקו בתורה!

נמצאנו למדים, כמה מוטל עלינו החיוב להמשיך ו'לדווש את האור', גם אם זה במינן נמוך (בין הזמנים...), צריך לקבוע לנו גם בימי החופשה זמן ללימוד, להתפלל-

לא להפסיק לדווש!!!

<<< לצאת ל"בין הזמנים" עם איזה קבלה ש"תתפוס" אותנו!

שנת לימוד תורה בשבת שווה x 1,000 !!!

לעילוי נשמת: מיכאל בן רבקה, ברוך בן אסתר, שמחה בת היגט מרגלית, שושנה בת אסתר, יהודית בת לינה, יוסף בן איטה, שמעון בן סוליקה, יקות בת חנה, תנצ"ב. עם שאר נפטרי ישראל, אמן לרפ"ש: חיה בת נחמה בתיה לש"ק; מוריה מרים בת אורה שמחה, תקווה בת עליזה. לוח"ג: משה בן שמחה. ולהצלחת: לאה בת אורה, שלמה בן רחל, שילת בת לאה, שילה בן לאה, מלאכי בן לאה, עילאי בן נחמה, ישראל בן ציפורה.

למחשבה שניה... Sh606marom@gmail.com

חידוש בפרשה

"אלה הדברים

אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה" [א-א]

כתב רבינו מרדכי הכהן זצ"ל בספרו "שפתי כהן": כי המוכיח חייב לדבר לכל אחד בשפתו, ואינו יכול להקיף בתוכחה אחת את הכלל כולו.

לפיכך, כאשר פתח משה רבינו ע"ה בדברי תוכחתו, פנה לחלק אחד - אנשי הערב רב קשי העורף - **"במדבר"**, נוטריקון: "בדיבור מר", ולאחרים, לבני ישראל, **"בערבה"**, בדברים ערבים, דברי כיבושין מן הלב...

לבן ארץ וכוונתו!
וביחוד ארץ וכוונתו!

זמני שבת: ניסת שבת 19:13

צאת שבת 20:22

ר"ת 21:03
הזמנים לפי אופק נתיבות

גם אתה יכול להיות מוכה הרבים!!! באפשרותך לקבל את העלון במייל מדי שבוע ולהדפיס כמה עותקים שתרצה ולהפיץ לחבריך ולזכות גם אותם בד"ת לשולחן שבת: Sh606marom@gmail.com

ליל פסח ותשעה באב...

באותו יום בשבוע שחל בו ליל פסח יחול בו לעולם ליל תשעה באב. והקשר בין שני הלילות ביאר בעל בית הלוי מכיון שנגאלו קודם הזמן של ארבע מאות שנה על כרחך יצטרכו להשלים את אותו הזמן שנחסר או בגלות אחרת במועד אחר, לפי זה נמצא ש"הליל פסח" שהיה אז קודם הזמן נמשך "ליל תשעה באב".

כתב הרמ"א (סי' תע"ג) "שנוהגים בקצת מקומות לאכול ביצים בסעודה של ליל פסח זכר לאבילות של ליל ט' באב, ולהנ"ל ביאר הבית הלוי (בדרשות ד') שהרי באמת אף בליל פסח לא היתה הגאולה שלמה משום שעדיין לא מלאו ושלמו אותן ד' מאות שנה והגאולה השלמה של "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" תהא לעתיד לבוא ולכן עושין בליל פסח זכר לליל ט"ב, להורות שזו לא היתה גאולה שלמה וכדי שנחזק לבנו בבטחון על גאולתנו השלמה לבל נתייאש בראותנו אורך הגלות וכובדו כי עיקר ההבטחה של הגאולה השלמה עדיין עומדת וקיימת להתקיים בנו".

[מתוך הספר 'אוצר הידיעות' להגר"מ שטרן]

אוצר הנפלאות

כל החכמה - מאיתנו!...

"הבו לכם אנשים חכמים ונבונים" [א-יג]

כתב רבינו מאיר אבן אלדבי (נכד הרא"ש) בספר 'שבילי אמונה': מצאתי כתוב כי אריסטו היווני, אשר כל חכמי המחקר נגררים אחריו ושואבים מספריו, שהיה רבו של אלכסנדר מוקדון שמלך על כל העולם.

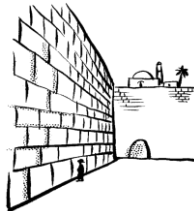
וכאשר כבש את ירושלים, השליט לאריסטו רבו על אוצר שלמה המלך ע"ה, ואז חקר ודרש על ספר שלמה ולקחם והעתיקם על שמו, והוסיף הוא טעויות משלו, ואז גנז הספרים של שלמה כדי להטעות העולם שאריסטו עצמו חיברם משיקול דעתו.

ובראותי אני המחבר את הדברים האלה שמצאתי, עלץ ליבי בה' ואומר אכן נודע הדבר כי יסודי החכמות אשר ביד אדם וישמעאל הן הנה היו לבני ישראל, והדברים האמיתיים ההם - כי לחכמינו הם, אבל דבריהם אשר בדו מליבם הם שקר וכחש וכזב".

חזק קצרו וקולע

בתאבון...

רבי ישראל סלנטר היה מהלך ברחוב ביום צום תשעה באב, וראה חבורה של צעירים ריקים ופוחזים אוכלים ושותים בפרהסיה,

פנה אליהם ואמר: "בתאבון!..."

פערו הללו את עיניהם בתימהון ולא האמינו למשמע אוזניהם,

הם אוכלים בעיצומו של תשעה-באב, ורב זה מאחל להם 'בתאבון'???

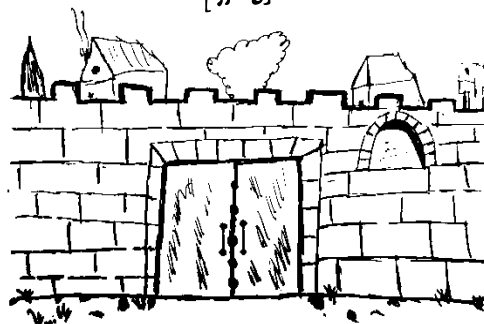
הסביר להם ר' ישראל: "מוטב שתהיו מוסרים לתאבון משתהיו מוסרים להכעיס...".

חפש ברשי"

על צוואר של מי דרך משה רבינו? ואיך זה קרה???

ציור בפרשה...

"כס אלה ערים בצורות חומה גלולה
צלתיים וצריח לצד מערי הפרזי הרפה
מאבז
[ג'-ה']

הארמון בזכות שתי כוסות...

יום שישי, ערב שבת קודש. ר' מוטל חזר זה עתה משבוע של נדודים בין כפרי הסביבה בהם עסק במלאכות שונות והשתכר מטבעות אחדים. איש תמים וישר דרך היה, למרות עניותו הרבה היה מפריש חצי משכרו לעניים וחי חיי צער ודוחק אך מלאים שמחה וסיפוק.

נכנס ר' מוטל אל השוק הקטן כדי לרכוש את צרכי השבת והנה הצדיק רבי משה לייב לפניו. זה מכבר שמע רבי משה לייב על מעשיו הטובים של ר' מוטל וביקש להשפיע עליו שפע עשירות והרחבה כדי שיוכל להמשיך במעשיו הטובים למען עניים ומעוטי יכולת. "מה שלומך?" שאל רבי משה לייב את ר' מוטל והלה השיב: "ברוך ה, מרויח אני את לחמי ביושר ובידי שתיים עשרה מטבעות אותם הרוחתי השבוע. בשתיים אקנה יין לקידוש, שתיים ללחם משנה ועוד שתיים לנרות שבת".

הרהר רבי משה לייב ואמר: "אם כן, עני אתה אלא שאני עני ממך בשעה זו. צמאתי מאד וחפץ אני לרכוש כוס חמין בשני מטבעות אלא שאין בידי מאומה". נכנס ר' מוטל לבית המזיגה ורכש לרבי משה לייב כוס חמין וחשב בליבו: "אותר על היין ואקדש על החלות". ברך רבי משה לייב בכונה, שתה את הכוס במתינות ואמר: "החיית את נפשי אלא שעדיין חלש אני וברצוני שתרכוש לי כוס נוספת". הרהר ר' מוטל ואמר לעצמו: "אין דבר, נאכל בשבת זו לחם יבש" ומזג לו כוס חמין.

"ראוי אתה לכל הברכות, אלא שזקוק אני לכוס שלישית", אמר ר' מוטל בצער, "שהרי על נרות השבת איני יכול לותר". ברכו רבי משה לייב ויעץ לו כך: "לאחר השבת, מכור את הפרה החולבת שיש לך בביתך בשישים מטבעות, לא פחות, לאחר מכן תלך למרכז השוק, שם נמכר ביתו של אחד הפריצים בעיר במכירה פומבית ואתה תציע את המחיר הגבוה ביותר וה' יהיה בעוזרך". ידע ר' מוטל שאיש קדוש הוא רבי משה לייב וקיים את דבריו.

במרכז השוק עמד הכרוז והכריז: "עשרת אלפים זהובים לרכישת הארמון" ור' מוטל שומע כיצד העשירים מסביב מעלים את המחיר כהנה וכהנה. באמונת צדיקים מלאה הכריז ר' מוטל בקול והעלה את המחיר מעל כולם. הסוחרים הביטו עליו בפליאה וניסו לשכנע אותו לצאת מהתחרות בעד סכום מועט אך הוא סרב. כשראו את עקשנותו אמרו זה לזה: "ודאי עני מרוד הוא, נותיר לו את האפשרות לרכוש וכאשר לא יעלה בידו לסלק את כל הסכום תחזור המכירה אלינו", ואמנם ר' מוטל נותר המכריז האחרון והתבקש לתת דמי קדימה בסך 55 מטבעות אותם קיבל ממכירת פרתו. "עד הערב עליך לסלק חצי מהסכום של 55 אלף זהובים והיתרה תוך עשרה ימים", אמר לו הכרוז. "מאין אשלם סכום דמיוני שכזה?" שאל ר' מוטל את עצמו. הוא יצא אל השוק בניסיון לאתר את הצדיק רבי משה לייב אך לא מצאו. כדי להינפש מעט התיישב ר' מוטל בבית המזיגה ובחמש הפרוטות שנותרו בכיסו הזמין כוס חמין ומיני מזונות, כדי להיטיב את ליבו.

ר' מוטל לא חש כי מאן דהו עוקב אחריו כל העת. היה זה כומר נוצרי בא בימים שניגש אליו וביקשו לשוחח ביחידות. הכומר גילה לר' מוטל על הרצון שהיה לו לרכוש את הארמון בכספו הרב אלא שהחוק אוסר על אני דת לעשות כן. עתה, מבקש הוא לרכוש מר' מוטל את הארמון בסכום כפול של 110 אלף זהובים ומיהר להשליש בידו את כל הסכום הנדרש לרכישת הארמון כשהוא נוטל ממנו אישור על רכישת הארמון. פני ר' מוטל אורו והוא מיהר אל פקיד המכירות כדי לשלם את הסכום כולו. בידיים רועדות ובלב שמח קיבל את מפתחות הבית.

כשחזר ר' מוטל אל השוק שמע צלצולי פעמונים ושאון גדול. התברר, כי שריפה פרצה בכנסיה הסמוכה וכל הבנין עלה בעשן יחד עם הכומר שהיה בו. כשברר ר' מוטל את זהות הכומר, הוא נדהם. היה זה הכומר שרכש ממנו לפני זמן קצר את הארמון ושטר הבעלות עלה באש השמימה. הוא זכה מן ההפקר בארמון כולו על אוצרותיו הרבים והפך בן רגע לעשיר מופלג. עודו עומד תוהה בשוק והנה רבי משה לייב בפנים שמחות: "מזל טוב ר' מוטל זכית בזכות הצדקה שעשית עמדי, אך אל תעזוב את תמימותך ואת דרכיך הטובים להיטיב עם הזולת ואז תראה כל ימך הצלחה וברכה בכל אשר תפנה".

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!

